

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
10. februar 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
A-3/15	UDTALELSE 3/15 Har Den Europæiske Union enekompetence til at indgå Marrakeshtraktaten om fremme af adgang til offentliggjorte værker for personer, der er blinde, synshæmmede eller på anden måde læsehandicappede?	Udenrigsministeriet Kulturministeriet Miljøstyrelsen	Udtalelse	14.02.17
C-555/14	IOS Finance EFC På baggrund af bestemmelserne i artikel 4, stk. 1, artikel 6 og artikel 7, stk. 2 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner: Skal direktivets artikel 7, stk. 2, fortolkes således, at en medlemsstat ikke kan betinge betalingen af gældens hovedstol med, at der gives afkald på morarenter? Skal direktivets artikel 7, stk. 3, fortolkes således, at en medlemsstat ikke kan betinge betalingen af gældens hovedstol med, at der gives	Justitsministeriet	Dom	16.02.17

	afkald på inddrivelsesomkostninger? Såfremt de to spørgsmål besvares bekræftende, kan skyldneren, når denne er en ordregivende myndighed, da påberåbe sig partsautonomien for at omgå sin forpligtelse til at betale morarenter og inddrivelsesomkostninger?			
C-219/15	<p>Schmitt</p> <p>Er formålet og intentionen med direktivet, at det organ, der er bemyndiget til at foretage audit af kvalitetssystemet, konstruktionsafprøvning og overvågning af medicinsk udstyr i klasse III, skal gribe ind med henblik på at beskytte alle potentielle patienter og derfor kan hæfte direkte og ubegrænset over for de berørte patienter i tilfælde af culpøs pligtforsømmelse? Følger det af de nævnte numre i bilag II til direktiv 93/42/EØF, at det organ, der er bemyndiget til at foretage audit af kvalitetssystemet, konstruktionsafprøvning og overvågning, ved medicinsk udstyr i [org. s. 3] klasse III har en generel pligt til at undersøge produktet eller i hvert fald en undersøgelsespligt, når der konkret er grund til at foretage en sådan? Følger det af de nævnte numre i bilag II til direktiv 93/42/EØF, at det organ, der er bemyndiget til at foretage audit af kvalitetssystemet, konstruktionsafprøvning og kontrol, ved medicinsk udstyr i klasse III har en generel pligt til at gennemse fabrikantens forretningsdokumenter og/eller gennemføre uanmeldte besøg, eller i hvert fald en pligt til at gøre dette, når der konkret er grund til det?</p>	Sundhedsstyrelsen Lægemiddelstyrelsen	Dom	16.02.17
C-75/16	<p>Menini et Rampanelli</p> <p>– Skal artikel 3, stk. 2, i direktiv 2013/11, for så vidt som det heri bestemmes, at direktivet »[ikke berører] direktiv 2008/52«, fortolkes således, at denne bestemmelse ikke berører de enkelte medlemsstaters mulighed for at gøre mægling obligatorisk udelukkende i de tilfælde, som ikke er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2013/11, dvs. de i artikel 2, stk. 2, i direktiv 2013/11 omhandlede tilfælde, aftaleretlige tvister, der opstår i forbindelse med andre aftaler end købs- eller tjenesteydelsesaftaler, samt tvister, som ikke vedrører forbrugere? – Skal artikel 1 [...] i direktiv 2013/11, for så vidt som denne bestemmelse sikrer forbrugerne mulighed for at indgive klager mod erhvervsdrivende til specifikke instanser for alternativ tvistbilæggelse, fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national ordning, hvorefter gennemførelse af mægling i en af de i artikel 2, stk. 1, i direktiv 2013/11 omhandlede tvister er en betingelse for at realitetsbehandle et søgsmål for domstolene anlagt af den part, som anses for forbruger, og under alle omstændigheder for en national ordning, som fastsætter, at den forbruger, som deltager i mæglingen i en af de ovennævnte tvister, skal bruge en advokat og bære de hermed forbundne omkostninger, og ifølge hvilken parten kun har mulighed for at undlade at deltage i mæglingen, såfremt der er berettigede grunde herfor?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	16.02.17

T-145/16	Rumænien mod Kommissionen Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2015/103 af 16. januar 2015 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) annulleres delvist. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	16.02.17
C-641/15	Verwertungsgesellschaft Rundfunk Er kriteriet »mod entré« i artikel 8, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/115/EF af 12. december 2006 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret opfyldt, hvis – der på de enkelte værelser på et hotel er installeret tv-apparater, og hotelejereren stiller signalet fra forskellige fjernsyns- og radioprogrammer til rådighed gennem disse (»hotelværelses-tv«) og – hotelejereren for benyttelse af værelset (med »hotelværelses-tv«) kræver et vederlag for værelset pr. overnatning, som også omfatter benyttelse af tvapparatet og de fjernsyns- og radioprogrammer, der herigennem er stillet til rådighed?	Kulturministeriet	Dom	16.02.17
C-129/16	Túrkevei Tejtermelő Kft. 1. Er artikel 191 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og bestemmelserne i direktiv 2004/35/EF om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader til hinder for en national lovgivning, der går videre end princippet om, at forureneren betaler, idet den tillader den administrerende myndighed for miljøbeskyttelse specifikt at pålægge ejeren ansvaret for afhjælpning af miljøskaden, uden at det er nødvendigt først at påvise en årsagssammenhæng mellem den pågældendes (handelselskabs) adfærd og forureningen? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og såfremt det, i betragtning af at der er tale om luftforurening, ikke er nødvendigt at afhjælpe miljøskaden, er det da berettiget at pålægge en luftkvalitetsbeskyttelsesbøde under påberåbelse af medlemsstaternes strengere lovgivning som fastsat i artikel 16 i direktiv 2004/35/EF og artikel 193 TEUF, eller kan denne strengere lovgivning heller ikke føre til pålæggelse af en bøde, der udelukkende sanktionerer ejeren, som ikke er ansvarlig for forureningen?	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	16.02.17
Forenede sager T-14/14 og T-87/14	Islamic Republic of Iran Shipping Lines m.fl. mod Rådet Påstande: Rådets afgørelse 2013/497/FUSP af 10. oktober 2013 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran og Rådets forordning (EU) nr. 971/2013 af 10. oktober 2013 om ændring af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	17.02.17

	Iran annulleres. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
Forenede sager T-158/14, T-161/14 og 163/14	<p>JingAo Solar m.fl. mod Rådet Påstande i sag T-158/14: Sagen fremmes til realitetsbehandling. Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1239/2013 af 2. december 2013 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT L 325, s. 66) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p> <p>Canadian Solar Emea m.fl. mod Rådet Påstande i sag T-163/14: Sagen antages til realitetsbehandling. Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1239/2013 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT 2003 L 325, s. 66) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Erhvervsstyrelsen Energistyrelsen	Dom	28.02.17
T-162/14	<p>Canadian Solar Emea m.fl. mod Rådet Påstande: Sagen antages til realitetsbehandling. Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1238/2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT 2013 L 325, s. 1) annulleres, for så vidt som den finder anvendelse på sagsøgerne. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Erhvervsstyrelsen Energistyrelsen	Dom	28.02.17
C-275/15	<p>ITV Broadcasting e.a. Spørgsmål 1: Tillader det citerede udtryk, at der fortsat anvendes en national bestemmelse, hvor omfanget af »kabel« er defineret i overensstemmelse med national ret, eller fastsættes omfanget af denne del af artikel 9 af en betydning af »kabel«, der er defineret i EU-retten? Spørgsmål 2: Hvis »kabel« i artikel 9 er defineret i EU-retten, hvad er betydningen heraf? Følgende ønskes navnlig præciseret: a) Har termen en teknologisk specifik betydning, som er begrænset til traditionelle kabelnet, der drives af udbydere af konventionelle kabeltjenester? b) Har den alternativt en teknologisk neutral betydning, der omfatter funktionelt tilsvarende tjenester, der transmitteres via internettet? c) Omfatter den i hvert af tilfældene transmission af mikrobølgeenergi mellem faste jordbaserede punkter? Spørgsmål 3:</p>	Kulturministeriet Energistyrelsen	Dom	01.03.17

	<p>Finder det citerede udtryk anvendelse 1) på bestemmelser, der kræver, at kabelnet retransmitterer visse udsendelser, eller 2) på bestemmelser, der tillader retransmission pr. kabel af udsendelser, a) når retransmissionerne er samtidige og begrænset til områder, hvor udsendelserne blev foretaget med henblik på modtagelse, og/eller b) hvor retransmissionerne er af udsendelser på kanaler, der er underlagt visse public service-forpligtelser?</p> <p>Spørgsmål 4: Hvis omfanget af »kabel« i artikel 9 er defineret i overensstemmelse med national ret, er den nationale bestemmelse da underlagt EU's proportionalitetsprincip og princippet om en rimelig balance mellem rettighedshaveres og kablejeres rettigheder og almenhedens interesse? Spørgsmål 5: Er artikel 9 begrænset til de nationale bestemmelser, der var gældende på den dato, hvor direktivet blev vedtaget, den dato, det trådte i kraft, eller den sidste dato for dets gennemførelse, eller finder den også anvendelse på senere nationale bestemmelser, der vedrører adgang til radio- og tvspredningstjenesters kabel?</p>			
C-326/15	<p>DNB Banka</p> <p>1) Kan der bestå en selvstændig gruppe af personer som omhandlet i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), når medlemmerne af gruppen har hjemsted i forskellige medlemsstater i Den Europæiske Union, hvor den nævnte bestemmelse i direktivet er blevet gennemført med forskellige betingelser, som ikke er forenelige? 2) Kan en medlemsstat begrænse en afgiftspligtig persons ret til at anvende afgiftsfritagelsen i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), når den afgiftspligtige person opfylder samtlige betingelser for at anvende fritagelsen i sin medlemsstat, men hvor denne bestemmelse i de nationale lovgivninger i de medlemsstater, hvor andre medlemmer af gruppen har hjemsted, er blevet gennemført med restriktioner, der begrænser afgiftspligtige personer fra andre medlemsstaters mulighed for at anvende den tilsvarende merværdiafgiftsfritagelse i deres egen medlemsstat? 3) Kan afgiftsfritagelsen i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), anvendes på nogle tjenesteydelser i den medlemsstat, hvor ydelsesmodtageren, som skal betale merværdiafgift, har hjemsted, når tjenesteyderen, som skal betale merværdiafgift, i en anden medlemsstat har anvendt merværdiafgift på disse tjenesteydelser efter de almindelige regler, dvs. i den tro, at merværdiafgiften på disse tjenesteydelser i henhold til direktivets artikel 196 skulle betales i den medlemsstat, hvor ydelsesmodtageren har hjemsted? 4) Skal begrebet »selvstændig gruppe af personer« som omhandlet i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), forstås som en særskilt juridisk person, hvis oprettelse er godtgjort ved en specifik aftale om stiftelse af den selvstændige gruppe af personer? Såfremt svaret på dette spørgsmål er, at den selvstændige gruppe af personer ikke skal anses for en særskilt enhed, skal</p>	Skatteministeriet SKAT	GA	01.03.17

	<p>begrebet selvstændig gruppe af personer da forstås som en gruppe af forbundne virksomheder, inden for hvilken der inden for rammerne af deres sædvanlige økonomiske virksomhed gensidigt leveres supportydelser med henblik på udøvelsen af deres erhvervsvirksomhed, og kan det forhold, at en sådan gruppe består, godtgøres med tjenesteydelseskontrakter eller via dokumentation for interne afregningspriser? 5) Kan en medlemsstat begrænse en afgiftspligtig persons ret til at anvende merværdiafgiftsfritagelsen i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), når den afgiftspligtige person har anvendt et tillægsgebyr på transaktionerne i henhold til kravene i lovgivningen om direkte beskatning i den medlemsstat, hvor den afgiftspligtige har hjemsted? 6) Finder afgiftsfritagelsen i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), anvendelse på tjenesteydelser, der modtages fra tredjelande? Dvs. kan et medlem af en selvstændig gruppe af personer som omhandlet i den nævnte bestemmelse i direktivet, der inden for gruppen leverer ydelser til andre medlemmer af gruppen, være en afgiftspligtig person fra et tredjeland?</p>			
Forenede sager C-24/16 og C-25/16	<p>Nintendo m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Kan retten i en medlemsstat, som for så vidt angår en sagsøgt alene er kompetent i medfør af artikel 79, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design sammenholdt med artikel 6, nr. 1), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, fordi denne sagsøgte, som har hjemsted i en anden medlemsstat, har leveret muligvis rettighedskrænkende varer til den sagsøgte, som har hjemsted i den pågældende medlemsstat, i forbindelse med en sag om håndhævelse af rettigheder i medfør af et EF-design træffe afgørelser mod den førstnævnte sagsøgte, som har gyldighed i hele EU og har virkning ud over de leveringsrelationer, som danner grundlag for rettens kompetence? 2. Skal Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design, navnlig forordningens artikel 20, stk. 1, litra c), fortolkes således, at en tredjemand må afbilde EF-designet, hvis han vil sælge tilbehørsartikler til varer fra designhaveren, som svarer til EF-designet? Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende: Hvilke kriterier gælder da herfor? [Org. s. 3] 3. Hvordan bestemmes det sted, »hvor krænkelsen fandt sted« i artikel 8, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11. juli 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen) i de tilfælde, hvor krænkeren a) tilbyder EF-designkrænkende varer via et website og dette website – også – er henvendt til andre medlemsstater end den medlemsstat, hvor krænkeren har hjemsted b) lader EF-designkrænkende varer transportere til et andet medlemsland end det, som han har hjemsted i?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	01.03.17

	Skal den nævnte forordnings artikel 15, litra a) og g), fortolkes således, at den således fastsatte lov også finder anvendelse på andre personers medvirkenshandlinger?			
C-245/15	<p>Casa Noastra</p> <p>1. Kan udtrykket »uanset hvem der organiserer befordringen«, som er anvendt i artikel 2, nr. 3), i forordning nr. 1073/2009, fortolkes således, at en erhvervsdrivende kan organisere rutekørsel med henblik på befordring af sine egne ansatte til og fra arbejdsstedet? 2. Kan udtrykket »rutekørsel med personer, såfremt rutens længde ikke overstiger 50 km«, som er anvendt i artikel 3, litra a), i forordning nr. 561/2006, fortolkes således, at det finder anvendelse på arbejdstagere, når de transporteres til og fra arbejdsstedet?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	01.03.17
C-552/15	<p>Europa-Kommissionen mod Irland</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde ved at opkræve den fulde registreringsafgift, når en person bosat i Irland registrerer et motorkøretøj, der er leaset eller lejet i en anden medlemsstat, uden at der herved tages hensyn til varigheden af køretøjets anvendelse, når køretøjet hverken i det væsentlige skal anvendes varigt i Irland, eller faktisk anvendes på denne måde, og ved at opstille betingelser for en tilbagebetaling af denne afgift, som går ud over, hvad der er strengt nødvendigt og forholdsmæssigt.</p> <p>— Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Skatteministeriet	GA	02.03.17
C-568/15	<p>Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main</p> <p>1. Skal artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder (EUT 2011, L 304, s. 64) fortolkes således, at der for forbrugeren, hvis den erhvervsdrivende har en telefonlinje med henblik på at kunne blive kontaktet telefonisk i forbindelse med den indgåede aftale, ikke må opstå højere udgifter, end der ville være opstået for forbrugeren for et opkald på et almindeligt (geografisk) fastnet- eller mobiltelefonnummer? 2. Er artikel 21, stk. 1, i direktiv 2011/83/EU til hinder for en national bestemmelse, hvorefter forbrugeren i tilfælde, hvor den erhvervsdrivende med henblik på at kunne blive kontaktet telefonisk i forbindelse med den indgåede aftale har oprettet en servicetjeneste på et 0180-nummer, skal bære de udgifter, som teleudbyderen beregner for benyttelsen af denne tjeneste, også i tilfælde, hvor disse udgifter er højere end de udgifter, der ville være opstået for forbrugeren for et opkald til et almindeligt (geografisk) fastnet- eller mobiltelefonnummer? Er direktivets artikel 21, stk. 1, i det mindste ikke til hinder for en sådan national bestemmelse i tilfælde, hvor teleudbyderen ikke videregiver nogen del af den betaling, som han</p>	Justitsministeriet	Dom	02.03.17

	afkræver forbrugeren for kontakten på 0180-nummeret, til [org. s. 3] den erhvervsdrivende?			
C-584/15	<p>Glencore Céréales France</p> <p>1) Kan det af ordlyden af afgørelsen af 9. marts 2012 i sag C-564/10, Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung mod Pfeifer & Langen KG udledes, at artikel 3 i forordning nr. 2988/95, hvorved der fastsættes en fællesskabsretlig forældelsesordning, finder anvendelse på foranstaltninger vedrørende betaling af renter, der skyldes i henhold til artikel 52 i forordning (EF) nr. 800/1999 og artikel 5a i forordning (EF) nr. 770/96? 2) Skal kravet på renter betragtes som en følge af en »vedvarende eller gentagen« uregelmæssighed, der ophører på det tidspunkt, hvor hovedfordringen betales, således at forældelsesfristen for disse først regnes fra dette tidspunkt? 3) Såfremt spørgsmål 2 besvares benægtende, skal forældelsesfristen da regnes fra det tidspunkt, hvor den uregelmæssighed, der begrundede hovedfordringen, fandt sted, eller kan den først regnes fra den dag, hvor støtten blev betalt eller sikkerheden blev frigivet, svarende til det tidspunkt, fra hvilket de nævnte renter beregnes? 4) Må det antages, at enhver handling, hvorved forældelsesfristen afbrydes for så vidt angår hovedfordringen i relation til anvendelsen af forældelsesreglerne i forordning nr. 2988/95, ligeledes afbryder forældelsesfristen for så vidt angår renterne, selv om disse ikke er nævnt i de handlinger, der afbrød forældelsesfristen for hovedfordringen? 5) Indtræder der forældelse, når den maksimale frist, der fremgår af artikel 3, stk. 1, fjerde afsnit, i forordning nr. 2988/95, er udløbet, såfremt betalingsorganet inden for denne frist kræver den uberettiget udbetalte støtte tilbagebetalt uden samtidig at kræve, at der betales renter? 6) Kan den almindelige forældelsesfrist på fem år, der i henhold til lov nr. 2008-561 af 17. juni 2008 blev indført i national ret ved artikel 2224 i code civil, for så vidt angår forældelse, der endnu ikke er indtrådt på datoen for lovens ikrafttræden, træde i stedet for forældelsesfristen på fire år i henhold til forordning nr. 2988/95 ved anvendelse af undtagelsen i forordningens artikel 3, stk. 3?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	02.03.17
C-4/16	<p>J.D.</p> <p>Skal begrebet energi fra vandkraft som vedvarende energikilde, der anvendes i artikel 2, litra a), sammenholdt med artikel 5, stk. 3, og 30. betragtning til Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. [org. s. 2] april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF (EUT L 140, s. 16), udelukkende fortolkes som energi, der er produceret på vandkraftværker ved udnyttelse af hældning på overfladevand, herunder floder, eller også energi, der er produceret på et vandkraftværk (der hverken er et pumpekraftværk eller er udstyret med</p>	Energistyrelsen	Dom	02.03.17

	pumpefunktion), der er placeret et sted, hvor en anden virksomheds industrispildevand udledes?			
C-54/16	<p>Vinyls Italia</p> <p>Spørgsmål 1: Indebærer den mulighed for at »godtgøre«, som er indrømmet den, der har nydt godt af en handling, som er til skade for alle kreditorerne, ifølge artikel 13 i forordning nr. 1346/2000 for at modsætte sig anfægtelsen af denne handling i henhold til bestemmelserne i lex fori concursus, at den interesserede part skal fremsætte en processuel indsigelse i snæver betydning inden udløbet af den i domslandets lovgivning fastlagte frist, påberåbe sig undtagelsesbestemmelsen i forordningen og godtgøre, at de to betingelser i den nævnte bestemmelse er opfyldt, eller finder artikel 13 i forordning nr. 1346/2000 anvendelse, såfremt den interesserede part har påberåbt sig den omhandlede bestemmelse under csagen, også efter udløbet af den i domslandets lov fastlagte frist for fremsættelse af processuelle indsigelser, eller kan indsigelsen også konstateres af retten af egen drift, forudsat at den interesserede part har godtgjort, at den skadelige handling er undergivet lex causae i en anden medlemsstat, hvis lovgivning i det pågældende tilfælde ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling? Spørgsmål 2: Skal henvisningen i artikel 13 i forordning nr. 1346/2000 til bestemmelserne i lex causae med henblik på at fastlægge, hvorvidt »denne lovgivning i det pågældende tilfælde ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling«, fortolkes således, at den part, som har bevisbyrden, skal godtgøre, at lex causae i den konkrete situation ikke på et generelt og abstrakt plan fastlægger retsmidler til at anfægte en angiveligt skadelig handling som den i sagen omhandlede – betaling af en kontraktmæssig gæld – eller således, at den part, som har bevisbyrden, skal godtgøre, at i det omfang en sådan form for handling kan anfægtes i henhold til lex causae er de materielle betingelser – der afviger fra dem i lex fori concursus – ikke opfyldt, for at anfægtelsen kan tages til følge i den verserende sag? Spørgsmål 3: Kan den ved artikel 13 i forordning nr. 1346/2000 indførte undtagelsesordning – henset til formålet med bestemmelsen, dvs. at beskytte parternes ikke kulpøse forventning om, at handlingen i henhold til lex causae er uomstødelig – finde anvendelse også i det tilfælde, hvor kontraktparterne har hjemsted i en og samme medlemsstat, hvis lovgivning forventes at blive lex fori concursus i tilfælde af en af parternes insolvens, men parterne ved en klausul om valg af lovgivningen i en anden medlemsstat undtager omstødelse af handlinger til gennemførelse af den omhandlede kontrakt fra anvendelsen af ufravigelige regler i lex fori concursus, hvis formål er at beskytte princippet [org. s. 8] om kreditorernes ligestilling, hvilket i tilfælde af senere indtråd insolvens er til skade for alle kreditorerne? Spørgsmål 4: Skal artikel</p>	Justitsministeriet	GA	02.03.17

	<p>1, stk. 1, i forordning nr. 593/2008 fortolkes således, at »situationer, hvor der skal foretages et lovvalg«, med hensyn til forordningens anvendelse også omfatter det tilfælde, hvor en timecharterkontrakt indgås i en medlemsstat af selskaber med hjemsted i denne medlemsstat, men indeholder en klausul om valg af lovgivningen i en anden medlemsstat?</p> <p>Spørgsmål 5: Såfremt spørgsmål 4 besvares bekræftende, skal artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 593/2008, sammenholdt med artikel 13 i forordning nr. 1346/2000, da fortolkes således, at parternes valg af, at en kontrakt undergives lovgivningen i en anden medlemsstat end den, hvor »alle andre elementer med relevans for sagen« er lokaliseret, ikke berører anvendelsen af ufravigelige regler i den sidstnævnte medlemsstats lovgivning, der i egenskab af lex fori concursus finder anvendelse på muligheden for at anfægte handlinger indgået før insolvensen, som er til skade for alle kreditorerne, og således har forrang for undtagelsesbestemmelsen i artikel 13 i forordning nr. 1346/2000?</p>			
C-97/16	<p>Pérez Retamero</p> <p>1) Skal definitionen af »mobil arbejdstager« i artikel 3, litra d), i direktiv 2002/15/EF fortolkes således, at den er til hinder for en national lovbestemmelse såsom artikel 1, stk. 3, litra g), i lov om arbejdstageres rettigheder, hvorefter »personer, som leverer transporttjenester på grundlag af administrative tilladelser, som de er indehavere af [...] ved hjælp af køretøjer [...] som de er ejere af, eller som de har direkte råderet over«, ikke kan anses for »mobile arbejdstagere«? 2) Skal direktivets artikel 3, litra e), andet afsnit – (»For så vidt angår dette direktiv har chauffører, der ikke opfylder disse kriterier, samme rettigheder og forpligtelser som dem, der i henhold til dette direktiv gælder for mobile arbejdstagere«) – fortolkes således, at såfremt ingen eller blot et af kriterierne for, at en person kan anses for en »selvstændig chauffør«, er opfyldt, skal den pågældende anses for en »mobil arbejdstager«?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	02.03.17